

uši, kde ta voda je, čistě pro případ, že bych ji potřeboval využít k útoku.

Jsem člověk omezených schopností. Když nemůžu zabít pomocí vody, meče nebo sarkasmu, jsem prakticky bezbranný. Sarkasmu mám na rozdávání. Pero lomeno meč nosím vždycky v kapse. Teď jsem k tomu získal i přístup k vodě, takže jsem byl vyzbrojen nejvíc, jak jen to šlo.

Minuli jsme kurník... Nejdřív jsem si myslel, že se tu tak říká nějakému soukromému prostoru, kde se třeba pořádají kostýmové party. Ale kdepak, byl to opravdový kurník. Přímo uprostřed herny stála červená bouda obhnaná drátěným plotem. A na zemi kolem zobal krmení, kdákal a dělal, co tak drůbež dělává, asi tucet slepic s několika žlutými kuřátky.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Posvátné zvíře Hébé,“ vysvětlila Annabeth. „Radši pojďme dál.“

Nic jsem nenamítal. Slepice na nás hleděly korálkovými očima, jako by uvažovaly: *Člověče, být tak ještě dinosauri, roztrháme tě na kusy.*

Konečně jsme našli karaoke bar. Od zbytku zábavního centra ho oddělovaly posuvné mahagonové dveře, ale hudba se stejně linula ven. Uvnitř byl půltucet stolů, rozestavených kolem malého smutného pódia, a na tom skupina staříků vyzpěvovala píseň, která zněla jako něco z Woodstocku. Světla na scéně pulsovala odpornou žlutou barvou. Reprodukory praskaly.

Těm boomerům to zřejmě nevadilo, drželi se kolem

ramen, mávali holemi, holé hlavy se jim leskly a pěli o míru a slunci.

„Nevypadneme radši?“ nadhodil Grover.

Annabeth ukázala na box u zadní stěny. „Koukněte tam.“

Seděla tam holka asi tak mého věku a poklepávala si nohou do rytmu. Aspoň vypadala, že je mého věku. Ale tipoval jsem, že je to bohyně, protože nesmrtelní se v lidské podobě vždycky udělají trochu moc dokonalí: perfektní pleť, vlasy připravené na focení, oblečení bez poskvrnky, kapku pestré na pouhé smrtelníky. Tahle holka v boxu měla růžovo-tyrkysové minišaty a bílé kozačky, ale kupodivu vypadala docela moderně, ne jako v halloweenském retro kostýmu. Tmavé vlasy měla natupírované. Připadalo mi, že si tuhle podobu vybrala proto, aby těm starochům připomněla jejich mládí.

Přiblížili jsme se k boxu.

„Vládkyně Hébé?“ zeptal jsem se.

Bohyně zvedla prst, aby mě umlčela, oči dál upírala na geronty. „Nevypadají šťastně? Jsou zas tak *mladí!*“

Dědci vážně vypadali šťastní. Tím mládím bych si tak jistý nebyl, ale možná, že za jejich časů znamenalo *mladý* něco jiného.

„Hm, no jo,“ uznal jsem. „Jenom jsme si říkali –“

„Posaďte se, prosím.“ Bohyně mávla rukou a před bohem se objevily tři židle.

Pak vyslovila jednu z nejděsivějších hrozeb, jaké jsem kdy od boha slyšel: „Objednám nám pizzu, promluvíme si a ti starouši nám k tomu budou zpívat protestsongy.“